דסרכי מילתא. של קולא ומזלזלין יותר: **הנך מינשי נמי**. כיון דלא נמרי: **מרכי מילתא**. קושיא היא דלתו לאימוטני מחלה לא מדגן: המפרים מן האורז על הדגן אוכל מבלים דלא חל הסם על האורז ולא ניתקן הדגן והמפרים מן הדגן על האורז מאכיל מבל לכהן שאין הסם חל על הדגן בשביל האורז שכרי אינו מחוייב ומגלא שאין זו חלה אלא מבל: **רופלין שני פעמים בלפת**. ואין כאן משום פריעות דגימא מתוך שמלוין יחד ומכשיו רוחין ערומים זה אם זה טוחנין עין מים בתחיי לתשכב זכור: **ואין רופלין בו**. כלומר אין נוהגים שני אחים לרחון כאחד: **בכבול**. מקום: **קורדקיסין**. אסקפוס"ם לחבים ולא חייבין דילמא משתלפי ואתי לאתיתוינהו ארבע אמות ואין דרך בני בירי לנאת בקורדקיסין שהן נוהגין בהן איסור: **ספסלי נכרים**. שהן מוכרין בהן סחורה ולא חייבין לחשדא: **בכופתי דמי**. דכיון דלא גמירי ולא מקום תורה הוא. סרכי מילתא: **מפכיו ומפיו**. מתוך שרוחה וגזכר שמשם יצא טהן לבו להרהור וכן בחמיו טהן לבו שיצאה אשתו מכאן וכן בבעל אחותו נמי איכא הירהורא: **משום כבוד אביו**. שמשמשו במרחץ: **ואמו אינו**. בני כבול: **אלמיד לא ירחץ עם רבו**. שלריך להתביים מכבודו וממורתו: **ואם היה רבו צריך לו**. שישמשנו במרחץ: **אבל דאיתרא**. חלב שבכפיפת הקיבה שהקיבה כפופה ועשויה כקשת ואותו חלב שבמקום היסר אוכלין בני אהרן ישראל, ובני בבל טהגין בו איסור: **שרינכו בכופתי**. דאמרינן לעיל "דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן" ואוקמה רב חסדא בכותאי: **אי אתה רשאי להתירן בפניהם**. אמר לו ולאו מי איתמר עלה אמר רב חסדא בכותאי מאי טעמא משום דמסרכי מילתא הנך אנשי נמי סרכי מילתא אלא אמר רב אשי חזינן: אי רובן-ארז אכלי לא ניכלה זר באפייהו דילמא משתכרא תורת חלה מינייהו ואי רובן דגן אכלי ניכלה זר באפייהו דילמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב גופא דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן אמר רב חסדא בכותאי עסקינן, וכ"ע לא והתניא רוחצין שני אחין באחד ואין רוחצין שני אחין בכבול, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שרחצו שניהם כאחד בכבול ולעזה עליהן כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" ונשמט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר להן מותרין אתם. יוצאין בקורדקיסון בשבת ואין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי ולעזה עליהן המדינה ואמרו "מימינו לא ראינו כך" ושמטום ונתנום לעבדיהן ולא רצו לומר להן מותרין אתם. ויושבין על ספסלי נכרים בשבת ואינן יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו, ומעשה *בר"ש בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו ולעזה עליו כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" נשמט על גבי קרקע ולא רצה לומר להן מותרין אתם. בני מדינת הים נמי כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו, ככותים דמי, בשלמא ספסלי נכרים משום דמחזי כמקח וממכר בקורדקיסון נמי דילמא משתלפין ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים אלא רוחצין מאי טעמא לא? כדתניא עם הכל אדם רוחץ חוץ מאביו וחמיו ובעל אמו ובעל אחותו ור' יהודה מתיר באביו מפני כבוד אביו, והוא הדין לבעל אמו ואחותו אינהו וגזור בשני אחין משום בעל אחותו, תנא תלמיד לא ירחץ עם רבו, ואם רבו צריך לו מותר. כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאיתרא, עול לגביה רב *עוירא סבא ורבה בריה דרב הונא, כיון דחזינהו כסייה מיניה, אתו ואמרו ליה *לאביי אמר להו שרינכו ככותאי, ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם, *אמר אביי הני מילי מבבל לבבל, ומארץ ישראל לא"י, אי נמי מבבל לא"י, אבל מא"י לבבל לא כיון דאנן כייפינן להו עבדינן כוותייהו רב אשי אמר אפילו תימא מא"י לבבל הני מילי היכא דאין דעתו לחזור, ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה, א"ל רבה בר בר חנה לבגיה בני לא תאכל לא בפני, ולא שלא בפני, אני שראיתי את ר' יוחנן שאכל כדי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו, אתה לא ראית אותו, לא תאכל בין בפני בין שלא בפני, ופליגא דידיה אדידיה דאמר רבה בר בר חנה סח לי רבי יוחנן בן אלעזר פעם אחת נכנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקוניא לגינה ונטל

דסרכי מילתא. של קולא ומזלזלין יותר: **הנך מינשי נמי**. כיון דלא נמרי: **מרכי מילתא**. קושיא היא דלתו לאימוטני מחלה לא מדגן: המפרים מן האורז על הדגן אוכל מבלים דלא חל הסם על האורז ולא ניתקן הדגן והמפרים מן הדגן על האורז מאכיל מבל לכהן שאין הסם חל על הדגן בשביל האורז שכרי אינו מחוייב וגמלא שאין זו חלה אלא מבל: **רופלין שני פעמים בלפת**. ואין כאן משום פריעות דגימא מתוך שמלוין יחד ומכשיו רוחין ערומים זה אם זה טוחנין עין מים בתחיי לתשכב זכור: **ואין רופלין בו**. כלומר אין נוהגים שני אחים לרחון כאחד: **בכבול**. מקום: **קורדקיסין**. אסקפוס"ם לחבים ולא חייבין דילמא משתלפי ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ואין דרך בני בירי לנאת בקורדקיסין שהן נוהגין בהן איסור: **ספסלי נכרים**. שהן מוכרין בהן סחורה ולא חייבין לחשדא: **בכופתי דמי**. דכיון דלא גמירי ולא מקום תורה הוא. סרכי מילתא: **מפכיו ומפיו**. מתוך שרוחה וגזכר שמשם יצא טהן לבו להרהור וכן בחמיו טהן לבו שיצאה אשתו מכאן וכן בבעל אחותו נמי איכא הירהורא: **משום כבוד אביו**. שמשמשו במרחץ: **ואמו אינו**. בני כבול: **אלמיד לא ירחץ עם רבו**. שלריך להתביים מכבודו וממורתו: **ואם היה רבו צריך לו**. שישמשנו במרחץ: **אבל דאיתרא**. חלב שבכפיפת הקיבה שהקיבה כפופה ועשויה כקשת ואותו חלב שבמקום היסר אוכלין בני אהרן ישראל, ובני בבל טהגין בו איסור: **שרינכו בכופתי**. דאמרינן לעיל "דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן" ואוקמה רב חסדא בכותאי: **אי אתה רשאי להתירן בפניהם**. אמר לו ולאו מי איתמר עלה אמר רב חסדא בכותאי מאי טעמא משום דמסרכי מילתא הנך אנשי נמי סרכי מילתא אלא אמר רב אשי חזינן: אי רובן-ארז אכלי לא ניכלה זר באפייהו דילמא משתכרא תורת חלה מינייהו ואי רובן דגן אכלי ניכלה זר באפייהו דילמא אתי לאפרושי מן הפטור על החיוב ומן הפטור על החיוב גופא דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן אמר רב חסדא בכותאי עסקינן, וכ"ע לא והתניא רוחצין שני אחין באחד ואין רוחצין שני אחין בכבול, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שרחצו שניהם כאחד בכבול ולעזה עליהן כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" ונשמט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר להן מותרין אתם. יוצאין בקורדקיסון בשבת ואין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי ולעזה עליהן המדינה ואמרו "מימינו לא ראינו כך" ושמטום ונתנום לעבדיהן ולא רצו לומר להן מותרין אתם. ויושבין על ספסלי נכרים בשבת ואינן יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו, ומעשה *בר"ש בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו ולעזה עליו כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" נשמט על גבי קרקע ולא רצה לומר להן מותרין אתם. בני מדינת הים נמי כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו, ככותים דמי, בשלמא ספסלי נכרים משום דמחזי כמקח וממכר בקורדקיסון נמי דילמא משתלפין ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים אלא רוחצין מאי טעמא לא? כדתניא עם הכל אדם רוחץ חוץ מאביו וחמיו ובעל אמו ובעל אחותו ור' יהודה מתיר באביו מפני כבוד אביו, והוא הדין לבעל אמו ואחותו אינהו וגזור בשני אחין משום בעל אחותו, תנא תלמיד לא ירחץ עם רבו, ואם רבו צריך לו מותר. כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאיתרא, עול לגביה רב *עוירא סבא ורבה בריה דרב הונא, כיון דחזינהו כסייה מיניה, אתו ואמרו ליה *לאביי אמר להו שרינכו ככותאי, ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם, *אמר אביי הני מילי מבבל לבבל, ומארץ ישראל לא"י, אי נמי מבבל לא"י, אבל מא"י לבבל לא כיון דאנן כייפינן להו עבדינן כוותייהו רב אשי אמר אפילו תימא מא"י לבבל הני מילי היכא דאין דעתו לחזור, ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה, א"ל רבה בר בר חנה לבגיה בני לא תאכל לא בפני, ולא שלא בפני, אני שראיתי את ר' יוחנן שאכל כדי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו, אתה לא ראית אותו, לא תאכל בין בפני בין שלא בפני, ופליגא דידיה אדידיה דאמר רבה בר בר חנה סח לי רבי יוחנן בן אלעזר פעם אחת נכנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקוניא לגינה ונטל

אי אתה רשאי להתירן בפניהם. אמר לו ולאו מי איתמר עלה אמר רב חסדא בכותאי מאי טעמא משום דמסרכי מילתא הנך אנשי נמי סרכי מילתא אלא אמר רב אשי חזינן: אי רובן-ארז אכלי לא ניכלה זר באפייהו דילמא משתכרא תורת חלה מינייהו ואי רובן דגן אכלי ניכלה זר באפייהו דילמא אתי לאפרושי מן הפטור על החיוב ומן הפטור על החיוב גופא דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן אמר רב חסדא בכותאי עסקינן, וכ"ע לא והתניא רוחצין שני אחין באחד ואין רוחצין שני אחין בכבול, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שרחצו שניהם כאחד בכבול ולעזה עליהן כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" ונשמט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר להן מותרין אתם. יוצאין בקורדקיסון בשבת ואין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי ולעזה עליהן המדינה ואמרו "מימינו לא ראינו כך" ושמטום ונתנום לעבדיהן ולא רצו לומר להן מותרין אתם. ויושבין על ספסלי נכרים בשבת ואינן יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו, ומעשה *בר"ש בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו ולעזה עליו כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" נשמט על גבי קרקע ולא רצה לומר להן מותרין אתם. בני מדינת הים נמי כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו, ככותים דמי, בשלמא ספסלי נכרים משום דמחזי כמקח וממכר בקורדקיסון נמי דילמא משתלפין ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים אלא רוחצין מאי טעמא לא? כדתניא עם הכל אדם רוחץ חוץ מאביו וחמיו ובעל אמו ובעל אחותו ור' יהודה מתיר באביו מפני כבוד אביו, והוא הדין לבעל אמו ואחותו אינהו וגזור בשני אחין משום בעל אחותו, תנא תלמיד לא ירחץ עם רבו, ואם רבו צריך לו מותר. כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאיתרא, עול לגביה רב *עוירא סבא ורבה בריה דרב הונא, כיון דחזינהו כסייה מיניה, אתו ואמרו ליה *לאביי אמר להו שרינכו ככותאי, ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם, *אמר אביי הני מילי מבבל לבבל, ומארץ ישראל לא"י, אי נמי מבבל לא"י, אבל מא"י לבבל לא כיון דאנן כייפינן להו עבדינן כוותייהו רב אשי אמר אפילו תימא מא"י לבבל הני מילי היכא דאין דעתו לחזור, ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה, א"ל רבה בר בר חנה לבגיה בני לא תאכל לא בפני, ולא שלא בפני, אני שראיתי את ר' יוחנן שאכל כדי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו, אתה לא ראית אותו, לא תאכל בין בפני בין שלא בפני, ופליגא דידיה אדידיה דאמר רבה בר בר חנה סח לי רבי יוחנן בן אלעזר פעם אחת נכנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקוניא לגינה ונטל

אי אתה רשאי להתירן בפניהם. אמר לו ולאו מי איתמר עלה אמר רב חסדא בכותאי מאי טעמא משום דמסרכי מילתא הנך אנשי נמי סרכי מילתא אלא אמר רב אשי חזינן: אי רובן-ארז אכלי לא ניכלה זר באפייהו דילמא משתכרא תורת חלה מינייהו ואי רובן דגן אכלי ניכלה זר באפייהו דילמא אתי לאפרושי מן הפטור על החיוב ומן הפטור על החיוב גופא דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור אי אתה רשאי להתירן בפניהן אמר רב חסדא בכותאי עסקינן, וכ"ע לא והתניא רוחצין שני אחין באחד ואין רוחצין שני אחין בכבול, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שרחצו שניהם כאחד בכבול ולעזה עליהן כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" ונשמט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר להן מותרין אתם. יוצאין בקורדקיסון בשבת ואין יוצאין בקורדקיסון בשבת בבירי, ומעשה ביהודה והלל בניו של רבן גמליאל שיצאו בקורדקיסון בשבת בבירי ולעזה עליהן המדינה ואמרו "מימינו לא ראינו כך" ושמטום ונתנום לעבדיהן ולא רצו לומר להן מותרין אתם. ויושבין על ספסלי נכרים בשבת ואינן יושבין על ספסלי נכרים בשבת בעכו, ומעשה *בר"ש בן גמליאל שישב על ספסלי נכרים בשבת בעכו ולעזה עליו כל המדינה אמרו "מימינו לא ראינו כך" נשמט על גבי קרקע ולא רצה לומר להן מותרין אתם. בני מדינת הים נמי כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו, ככותים דמי, בשלמא ספסלי נכרים משום דמחזי כמקח וממכר בקורדקיסון נמי דילמא משתלפין ואתי לאיתויינהו ארבע אמות ברשות הרבים אלא רוחצין מאי טעמא לא? כדתניא עם הכל אדם רוחץ חוץ מאביו וחמיו ובעל אמו ובעל אחותו ור' יהודה מתיר באביו מפני כבוד אביו, והוא הדין לבעל אמו ואחותו אינהו וגזור בשני אחין משום בעל אחותו, תנא תלמיד לא ירחץ עם רבו, ואם רבו צריך לו מותר. כי אתא רבה בר בר חנה אכל דאיתרא, עול לגביה רב *עוירא סבא ורבה בריה דרב הונא, כיון דחזינהו כסייה מיניה, אתו ואמרו ליה *לאביי אמר להו שרינכו ככותאי, ורבה בר בר חנה לית ליה הא דתנן נותנין עליו חומרי המקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם, *אמר אביי הני מילי מבבל לבבל, ומארץ ישראל לא"י, אי נמי מבבל לא"י, אבל מא"י לבבל לא כיון דאנן כייפינן להו עבדינן כוותייהו רב אשי אמר אפילו תימא מא"י לבבל הני מילי היכא דאין דעתו לחזור, ורבה בר בר חנה דעתו לחזור הוה, א"ל רבה בר בר חנה לבגיה בני לא תאכל לא בפני, ולא שלא בפני, אני שראיתי את ר' יוחנן שאכל כדי הוא ר' יוחנן לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו, אתה לא ראית אותו, לא תאכל בין בפני בין שלא בפני, ופליגא דידיה אדידיה דאמר רבה בר בר חנה סח לי רבי יוחנן בן אלעזר פעם אחת נכנסתי אחר ר"ש בן רבי יוסי בן לקוניא לגינה ונטל

בפניהם אוקמה רב חסדא בכותאי מאי טעמא משום דסרכי אומרין הלא דבר פלוני הייני נוהגין בו איסור והיה ויבואו להתיר האיסור לפיכך כל דבר שנהגו בו איסור אין מתירין אותו להם ולאו טוראי בלבר אלא אפי' מקום שאינן בני תורה הוא כגון בכבול שנהגו שלא לרחוץ שני אחים כאחד ונכנסו יהודה והלל בני ר"ג לרחוץ כאחד ולעזה עליהם כל המדינה אמרו לא ראינו כך מימינו ונשמט הלל ויצא לבית החיצון ולא רצה לומר מותרים אתם וכן בבירי נהגו שלא לצאת בשבת בקורדקייסין פי' מנעל שאין לו עקב והיא סנדי ויצאו יהודה והלל בקורדקיסין בשבת ולעזה בני מדינת הים כיון דלא שכיחי רבנן גבייהו אתו למסרך ולהתיר כמו שאמרנו על הכותים. שני אדם מאי טעמא כדתניא עם הכל אדם רוחץ חוץ מאביו וחמיו ובעל אמו והיא הדין לבעל אחותו וגזרו על שני אחים כאחד משום בעל אחותו: **תנא** תלמיד לא ירחץ עם רבו ואם רבו צריך לו מותר. ירושלמי ר' אלעזר בשם ר' אבון כל דבר שאינו יודע שהוא מותר ופעה בו באיסור נשאל ומתירין לו וכל דבר שיודע שמותר ונתרע בו באיסור נשאל ואין מתירין לו. כל הדברים תלוי אותן במנהג נשים דנהגון דלא למעבד עובדא ביומא דירחא מנהגא דלא עבדי באמוקי שבתא עד דתתבני תענייתא מנהגא: **כי** אתא רבה בר בר חנה בבבל אכל השומן דאיתרא דנהגו בבבל איסור כדרסינן באלו טרפות [דף כ] דאקשתא של קיבה כ"ע לא פליגי דאסור דהוא תחלב שעליה מלמעלה דאיתרא אריא א"ר אבא מקמצין וחכא בבבל נהגו בו איסור שמעיה דר' חנינא דה קאי מקמיה [דר' חנינא] אסר קמון (יהבו ליה) [והב לי] דאיכל חזייה דהוה מחסם א"ל בבלאי את (פום) [תפוס] שרי על גבי רבה בר בר חנה הכי אמר דהכי נתקן עליו חומרי מקום שהלך לשם והנה בבבל שהוא שם עתה איסור הוי נתקן בה תפרוק רב אשי דעתו לחזור הוה ומי שדעתו לחזור אין נתקנין עליו חומרי אותו מקום שהלך לשם. אמר ליה רבה בר בר חנה לבגיה אני שראיתי את ר' יוחנן דאכל דאיתרא כדאי הוא ר' יוחנן למסמך עליו בפניו ושלא בפניו אתה לא תאכל לא בפני ולא שלא בפני מכלל שהבא מכח אחר שיראה מי שעשה מלשה אע"פ שהוא עושה כמותו אחרים אין סומכין עליו בפניו וכל שכן שלא בפניו. אינו הוא אינו דאסור סח לי